

NØVN

Finni Olsen úr Fuglafirði til minnis

Árið í ár - 2013 kom deyðin á gátt 24 ferðir í bygdini. Finnur var tann trý og tjúgundi, sum fór handan sýn í hesum deyðans fylgi. Annars plagar talið at liggja millum 10 og 12 fólk, sum verða borin út um árið í bygdini. Vit skulu aftur til 1929, tá ið 19 fólk doyðu, og tá var fólkatalið uml. 700, og nú er tað uml. 1500. Fleiri av teimum, sum tá fóru um Heygar, doyðu av meslingum.

Finnur var sonur Annu Kathrinu og Joen Hendrik Olsen. Kathrina, ella Trina, sum hon varð kallað, var ættað úr Elduvík, dóttir Antinis Haraldsen og Suffiu, fødd Lamhauge, úr Lamba. Hendrik Olsen var ættaður frá Gøtugjógv. Faðir hansara var Óli Olsen, stóri Óli, sum var tvær ferðir giftur. Fyrra konan var Anna Petersdatter úr Ólavsstovu í Syðrugøtu, sum var mamma Hendrik Olsen. Seinna konan var Magnina Hansen úr Norðragøtu, eisini kalla Magnina í Tøðuni.

Elduvík

Tá ið hugsað verður um Finn, so stendur fyri mær ein ímynd av einum stillførum manni, sum í sínum verumáta altíð fór hóvliga fram. Hann var hugnaligur at vera saman við, dugdi stak væl at siga frá, og mangan vóru hugmyndirnar stuttligar. Hann hevði gott máloyra, og hesin frumgróður í hansara sinni var úr Elduvík. Oyndfirðingar plagdu siga, tá ið hugsað varð um veður og vind, at tað var eitt plagg á muni millum Oyndarfjørð og Elduvík. Koma vit til málið og hugtøk, so mundi verða javnleikur partanna, bygdanna millum. Finnur mundi mangan leita sær norðrum til ommuna og abban til eina so sjaldsama bygd sum Elduvík. Hetta hev-

ur verið ein dýrgripur í huga hansara, sum hann mangan vendi aftur á.

Finnur brúkti eitt so sjáldsamt orð um nakað, sum var gott, t. d. um fisk: Góð tøgg var í fiskinum. Jú, segði hann, hetta hevði hann úr Elduvík. Eitt annað sjáldsamt hugtak, hann plagdi at renna aftur á, var, tá ið hann á einum sinni var og dýrgdi við Sigurdi, mammubeiggja sínum. Sigurd var giftur við Oluffu úr Heimistovu í Fuglafirði. Tá ið teir høvdu fingið so mikið av seiði, at hann haldi bakskutin, skuldi Sigurd siga: Nú er roðið barkað! Rengurnar eru: framrong og bakrong, rúmið undir teimum eitur undir rongini ella frammi og afturi í barka. Hetta orðið hevur kanska givið íblástur til eina øðrvísi tilgongd í huganum, tá ið sagt verður: Nú er roðið barkað. Vakurt er tað.

Dyrngingarferðir

Dyrngingarferðirnar vóru góðar, t. d. heim á Fjalltanga, og brúktu elduvíkingar orðið dyrngingarljóst, men t. d., tá ið ryggirnir í Gjáarlið hjánaðu burtur, var ikki seiðaljóst longur. Hetta er ein viðkvom natúrlýsing, sum Finnur hevur upplivað. Hetta er ein vakur spunatráður, sum hann hevur havt í sínum huga til sín doyggjandi dag.

Nú er dyrngingarferðin hjá Finni í hesum heimi komin at enda. Finnur var hegnismaður og stendur ein snøgg lunnbót eftir hann, sum vit kunnu frøast um. Hann var avlærdur smiður, og síggja vit hann ganga út og inn í smiðjuni við einum dyrngingarlag, sum passaði honum. Hann gjørdist skúla-tænari 1966 í Fuglafjarðar skúla, og her komu vit at samstarva á ymsan hátt. Finnur var røkin, og alt skuldi vera

í lagi. Var onkur lutur, sum skuldi hava eina ábót, ja, so var at taka í klinkubandið inn í klivan hjá Finni. Ikki so sjáldan stóðu ljóðføri inni hjá honum, t. d. horn, sum hann tók sær av, sum hann vældi um og bøtti uppá.

Tað musikalska og kreativa

Finnur var so stak musikalskur. Bass sang hann í sangkórinum, og í horn-orkestrinum spældi hann euphonium. Enn koma tær løttu og ljóðfyltu fraseringar úr euphoniinum fyri oyrað, so lættar og fryntligar eins og látandi lógv á sumri. Finnur var við, tá ið hornorkestrið varð stovnað 1969. Hann spældi við í orkestrinum í eini 20 ár og sang eins og Judith við kórinum í eini 50 ár. Hetta vóru ikki keðiligir dagar. Harafturat spældi hann upp á klaver, banju, mandulin og cello. Í hansara verð var hetta ein hvønn dagsligur dráttur í sál og huga. Ja, hugsu ikki, at eg taki munnin ov fullan, tá ið sagt verður, at Finnur hevði

ein listaligan dóm yvir sær. Hetta kom eisini til sjóndar í hansara prýðislutum, sum hann serliga tilevnaði úr hvalatonnum. Ja, vakurt er at síggja hesar lutir liva sítt sæla lív á teimum vøkru kvinnuhálsunum og kvinnubarmunum í bygdini og aðrastaðni við. Hann hevði framúr góðar hendur, og er hetta hegni kanska komið úr Elduvík, tí dyrngingarlagi hansara, morbróðirin, var hegnismaður.

Sámal í Lambanum

Finnur Olsen var til skips saman við Sámal við Kyrjasteini. Joen Hendrik, pápin, var skipari. Finnur var 15 ára gamal, javngamal við Beatu, dóttir Sámal. Teir royndu á Norðurlandinum, og var hetta um summarið 1940. Mamma Finn, Trina, hevði sagt við sonin um at leggja av at roykja og ikki hava nakað tubbak við sær til sjós. Finnur aktaði mammuna og hevði einki tubbak við.

Sámal í Lambnaum og Finnur blivu bestu vinir á hesum túri. Faðir, Theodor,

sum var sjómaður, segði um Sámal í Lambanum, at tað var stuttligasti maður, hann hevði verið til sjós saman við. Sámal var abbi homuristin, Samson í Lambanum.

Sámal og Finnur kendust sjálvandi væl, tí tey Uppi við Garð í Fuglafirði gingu javnan um Heygar, tá ið tey leitaðu sær oman í bygdina, so leiðin lá mangan um tún-ið hjá Trinu og Hendrikki. Beata, dóttir Sámal, var eisini 15 ár, og høvdu Finnur og hon gingið í flokki saman. Sámal og Finnur svóvu umborð á Kyrjasteini í logarinum - annar í yvirkoyggju og annar í undirkoyggju í somu røð.

Sámal spurdi Finn ein dagin: "Hvat dámar tær Beatu? Vilt tú ikki giftast við henni og hava hana til konu? Tú kanst kalla meg fyri svigerfar!" Hetta kom væl við hjá Finni, tí tá ið trongdin kom á hann eftir einari sigarett, segði hann:

"Svigerfar, fái eg ikki eina ball frá tær í dag?"

Heimið

Næst kirkjugarðinum við Mir-mansveg í Fuglafirði standa eini vøkur, reyðdæmd hús. Her búðu Finnur og Judith, sum giftust í 22. juni 1958. Tey finga eitt langt og gott lív saman. Ja, tey hava havt sinnið á tí røttu hillini bæði samfelagsliga og andaliga. Judith hevur havt sína jøvnu gongd niðan í Vesturstovu at lesa fyri teimum gomlu, ið har búleika, hjálpt til í Ribarhúsi, Piddasa handli og hildið sunnudagsskúla. Teirra hjúnadyrgingarlag tænti mongum í okkara lítla samfelag. Tey finga trý børn saman – Annu, gift við Páll Beder úr Fuglafirði, Jákup, giftur við Trine Olsen úr Aarhus og Elspu, gift við Inga Samuelsen úr Havnini. Hesi systkini eru so stak

musikalsk eins og Finnur og Judith og bæði syngja og spæla uppá.

Svimjingin

Fyri 25 árum síðani tók Finnur stig til, at pensjonistarnir skuldu svimja hvønn leygarmorgun, og hevur hetta verið ein fragd at fara í tað váta vatnið í svimjihøllini snemma leygarmorgun, har hesir kimiligu pensjonistar svimja longdina og breiddina við jøvnum tøkum. Av og á verður steðgað á á tí grunna vatninum. Ikki so fáar søgur koma undan kavi "á landgrunninum í svimjihylinum" leygarmorgun. Hetta talingarlag heldur áfram inni í lærarastovuni, har Finnur í mong ár borðreiddi við einum góðum kaffi- og tedussi, bollum, osti og piparfrukt. Hetta varð so sera væl hagreitt, at eingin kundi seta fingur á hetta. Ikki so sjáldan var Judith og rætti Finnuri eina hond, tá ið skaffingin skuldi hava ein serligan dóm, t. d. upp undir jól. Tá ið Finnur legði frá sær, tók Bergur Poulsen henda táttin upp eftir hann í januar mánaði 2007, og hevur hann røkt henda partin av flotinum leygarmorgun stak væl eins og Finnur.

Mangur, sum var á faldum við ársbyrjan er undir moldum, nú vit standa við ársenda. Saknurin í bygdini er stórur, nú 24 fólk eru farin og fleiri av hesum kundu fingið mong góð ár afturat, men svá var ikki. Finnur var í tí eldra endanum í hesum hópi.

Friður veri við Finni og øllum í hesum fylgi.

Frits

SOSIALURIN

Á iPHONE OG iPAD

Til ber at keypa og lesa Sosialin á iPhone og iPad – eins og øllum øðrum snildfonum

